

Verkeersagent Piet

Piet Schuurmans heette hij, maar het vreemde is dat bijna niemand dat weet. En toch blijkt iedereen hem te kennen als je vraagt naar de man die altijd het verkeer regelde bij de verkeerslichten op de A2: "O, verkeerspiet!" of "Die verkeersagent!"

Bijna veertig jaar lang zag Piet er met uiterste precisie op toe dat de verkeersdeelnemers zich aan de regels hielden. Erg ingewikkeld waren die niet. Groen betekende rijden en rood betekende stoppen. Bij groen zag Piet graag een circuitstart, alle wagens tegelijk in vier seconden van nul naar honderd kilometer per uur. Over rood dacht hij ook niet lichtvaardig. Het liefst had Piet gezien dat de automobilisten al bij oranje vol op de remmen trapt. Wie dacht de kruising te kunnen vrijmaken door een extra dot gas te geven, kon rekenen op een waarschuwend handopsteken. Want Piet Schuurmans hechtte, bijna veertig jaar lang, belang aan correct rijgedrag.

Piet was een bewoner van Voorburg, het psychiatrisch ziekenhuis. Ze zeggen dat hij schizofrenie had en dat is best mogelijk. Een kwaai was het in ieder geval niet. Hij was altijd bereid de automobilisten de weg te wijzen, zelfs de mensen die jaar in jaar uit over de kruising moesten in verband met woon-werkverkeer. Ook wie panne had, kon rekenen op de hulp van Piet.

Op de plaats waar vroeger de verkeerslichten waren, is nu een ongelijkvloerse kruising en de verkeerslichten zijn er niet meer. Er is wel eens gevraagd of er een gedenkteken mocht komen voor Piet, maar dat kon niet, want Piet leefde op dat moment nog. In 1994 is hij overleden en toen mocht er een bankje komen waarvan het opdrachtplaatje de herinnering aan Piet Schuurmans levend houdt. Menigeen die dat bankje ziet staan, kijkt onwillekeurig even of hij Piet ook ergens ziet. Toch jammer dat Piet eerst dood moest zijn voor we van hem mochten houden.

